

Ting over, som ikke have tilstrækkelig Interesse til at blive Genstand for Omtale, og jeg haaber derved at kunne henlede Tingets Opmærksomhed paa de Punkter, som have en større Bægt. Den første Ændring, hvorom der ikke er opnaaet Enighed i Udvalget, er Ændringen om at forandre Grænsen for skattepligtigt Ophold fra 4 Maanedere til 2 Maanedere. Det er et Forslag, som jo har været vedtaget tidligere her i Tinget, og man har ment, at denne Skattegrænse i og for sig var retfærdig. Jeg skal indrømme, at naar man sætter Grænsen saa lavt som ved 2 Maanedere, er man ledet dertil specielt af Hensyn til de saakaldte Landliggerkommuner, idet man derigennem ønskede, at give dem noget Vederlag for, hvad ellers Loven maatte medføre af Byrde for disse Kommuner. I og for sig kan Flertallet heller ikke andet end anerkende, at et fast Ophold af 2 Maanedere er af saa lang Varighed, at det vel kan motivere Skattepligten. De Ændringer, der ere foreslaaede til dette Punkt, gaa ud paa at foreslaa to andre Løsninger, enten at blive ved Regeringsforslagets 4 Maanedere eller at gaa en Mellemvej af 3 Maanedere. Det sidste vilde jo have den Fordel, at det faldt sammen med Kvartalet, som ellers bliver lagt til Grund for Bestatningen i de allerfleste Tilfælde. Jeg skal altsaa anbefale, at man vedblivende holder sig til det Forslag, som Folketinget har stemt for i Fjor med Hensyn til de to Maanedere. Det andet Punkt under b. til § 1 er nyt, og jeg skal i den Henseende erindre om, at vi her i Folketinget i Fjor vedtog et Forslag ligeledes i Fæve af de omtalte Landliggerkommuner, et Forslag, der gik ud paa, at et midlertidigt Ophold i en Kommune overhovedet ikke skulde give Anledning til Anvendelse af de mellemkommunale Skatteregler, men at dette Ophold alene skulde begrunde en Skattefordeling i Hensyn til Opholdets Varighed, eller med andre Ord altsaa, at en Landligger vilde blive bestattet i Landkommunerne af hele sin Skatteindtægt i Forhold til den Tid af Skatteaaret, han opholdt sig der, og vice versa naturligtvis, naar det galdt omvendt, for en Købstadkommune. Vi have imidlertid ved nærmere Undersøgelse af denne Sag og ved indhentede Oplysninger fra Ministeriet set, at den Opfattelse af Regeringsforslaget, som vi forudsatte, nemlig at et saadant Ophold iuden give Anledning til Mellemregning ifølge de mellemkommunale Skatteregler, ikke svarede til Lovforslagets Hensigt, idet man nemlig i Praksis fra Ministeriets Side betragter et saadant midlertidigt Ophold saaledes, at der i disse Tilfælde kunde

blive Spørgsmaal om et dobbelt Ophold, altsaa om et Hovedophold og et Sideophold, og den Fordeling, som i den Henseende findes Sted, støtter sig til Landkommunallovens § 21, der siger, at den, der har Ophold i to Kommuner, hans Skat bliver at dele, „navnlig i Forhold til Opholdets Varighed“. Dette Udtryk „navnlig“ i Landkommunalloven og de dertil svarende Bestemmelser i de andre Kommunallove har i Praksis fundet en meget vid Fortolkning, saaledes at det er os bekendt, at man endogsaa fortolker Udtrykket „navnlig“ saaledes, at Tidsgrænsen saa lidet er bestemmende for Fordelingen, at man nu gaar indtil at lade den ene Kommune faa en Tredjedels Andel i det Ophold, som saaledes midlertidig have i en anden Kommune; altsaa, man kan egentlig ikke gennem de mellemkommunale Regler, men gennem den Praksis, der har fundet Sted fra Ministeriets Side, allerede se en temmelig vid Anvendelse, faktisk Anvendelse, af en saadan mellemkommunal Bestatning, og da er Flertallet i Udvalget af den Mening, at denne Fortolkning endogsaa gaar vel vidt, og at der derfor vilde være Anledning til at begrænse den ved en derom givent Lovbestemmelse. Hvor Grænsen nu skal sættes for denne Fortolkning, derom kunde der jo være delte Meininger. Udvalget har bestæftiget sig ikke lidt med muligheden at finde faste Lovregler, der definerede, hvad man forstod ved Hovedophold og ved et Sideophold. Vi ere imidlertid ved Undersøgelse af dette Spørgsmaal komne til Erkendelse af, at det er meget vanskeligt at finde en legal Definition af dette Begreb „Hovedopholds-kommune“, idet der derved vilde være forskellige Betragtninger at gøre gældende, hvortil der burde tages Hensyn, og det vilde føre ind i temmelig indviklede Regler. Vi have derfor foretrukket at anerkende den Praksis, Ministeriet allerede har etableret over for den nu gældende Lov, men kun ønsket at begrænse dens Anvendelse noget. Den Grænse, vi da ere bleve staaende ved, er den, at man er villig til fremdeles at anerkende et saadant midlertidigt Ophold som noget, der kommer ind under Landkommunallovens § 21 og de tilsvarende Bestemmelser, til Fordeling navnlig efter Opholdets Varighed, men man tilføjer tillige en Grænse, som altsaa er noget snævrere end den, der hidtil vistnok overvejende af Administrationen er blevet benyttet, nemlig saaledes, at man ikke vil tilstede, at man gik til at give den ene Kommune en Tredjedels Andel af Skatten under Opholdet i den anden Kommune, men kun en Fjerdedel. Det er altsaa Hen-